

Sygnatura akt VI Ka 459/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 września 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek (spr.)

Sędziowie SSO Bożena Żywioł

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Jolanty Mandziej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2014 r.

sprawy **K. C.** ur. (...) w Z.

syna J. i B.

skazanego w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 24 lutego 2014 r. sygnatura akt III K 1394/13

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 459/14

UZASADNIENIE

Od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 24 lutego 2014 roku sygn. akt III K 1394/13 apelację wniósł skazany K. C..

W śródku odwoławczym zarzucił, że nie wyznaczono mu obrońcy z urzędu o co wnosił do Sądu Rejonowego w Gliwicach. Nadto błędnie zarzucono mu, że nie wykazuje żadnej aktywności w procesie resocjalizacji. Powołał się też

na uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 roku. Wniósł o zastosowanie przy wymiarze kary zasady pełnej absorpcji i zaliczenie na poczet kary łącznej okresu odbytych już kar pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje :

Apelacja skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, gdyż z jednej strony powołuje się na okoliczności, które w sprawie nie miały miejsca, a z drugiej nie stara się nawet polemizować z szeroko uargumentowanymi twierdzeniami Sądu I instancji w zakresie przyczyn, które zadecydowały o wysokości kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny.

Sąd I instancji orzekając w sprawie nie dopuścił się żadnego uchybienia natury procesowej, zaś kształtując wymiar kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny nie naruszył przepisów prawa materialnego.

Przypomnieć trzeba, że wobec skazanego K. C. w dniu 25 czerwca 2009 roku sygn. akt III K 240/09 przed Sądem Rejonowym w Gliwicach zapadł już wyrok łączny. Wówczas Sąd ten orzekał na wniosek skazanego. Natomiast w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy w Gliwicach podjął działania z urzędu i to wobec tego, że Sąd Rejonowy w Zabrzu postanowieniem z dnia 9 listopada 2013 roku sygn. akt II Ko 128/13 zamienił skazanemu karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 19 grudnia 2005 roku sygn. akt II K 696/05, objętą do tej pory wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 25 czerwca 2009 roku sygn. akt III K 240/09, na karę aresztu w wymiarze 30 dni i jednocześnie stwierdził, że wyrok łączny utracił moc (k.103 i k.104). Nie było zatem tak, by skazany zainicjował postępowanie w niniejszej sprawie. Co więcej, po wszczęciu postępowania z urzędu nie złożył w sprawie żadnego pisma. W tej sytuacji nie jest prawdą, że skazany wnioskował o wyznaczenie obrońcy z urzędu przed Sądem I instancji. Dopiero w apelacji taki wniosek złożył. Został on uwzględniony i na rozprawie odwoławczej skazany był reprezentowany przez adwokata wyznaczonego z urzędu (k.161 i k.169).

Przechodząc do zarzutów natury materialnej wskazać trzeba, że Sąd Rejonowy prawidłowo, w zgodzie z poglądem wyrażonym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25.02.2005 roku sygn. akt I KZP 36/04, wyznaczył realny zbieg przestępstw. Zgodnie z powołaną uchwałą, której nadano moc zasady prawnej, zawarty w art.85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa. W sytuacji K. C. tym pierwszym wyrokiem jest orzeczenie Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 19 grudnia 2005 roku sygn. akt II K 649/05. Przed tym wyrokiem skazany dopuścił się przestępstw, co oczywiste, z tej sprawy oraz ze spraw:

- Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 5 stycznia 2006 roku sygn. akt VI K 567/05;
- Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 17 marca 2006 roku sygn. akt II K 794/05;
- Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 21 grudnia 2006 roku sygn. akt II K 684/05;
- Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18 sierpnia 2008 roku sygn. akt III K 1011/06.

W sprawach tych orzeczono kary tego samego rodzaju, czyli kary pozbawienia wolności, a w dwóch z nich także kary grzywny (VI K 567/05 i III K 1011/06). Przed wyrokiem zapadłym w sprawie II K 649/05 skazany dopuścił się również przestępstwa ze sprawy Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 19 grudnia 2005 roku sygn. akt II K 696/05, ale kara z tej sprawy została zamieniona na karę 30 dni aresztu, a tego rodzaju kara nie podlega połączeniu z karami pozbawienia wolności. Również prawidłowo Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę kary ze sprawy Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 25 czerwca 2007 roku sygn. akt II K 346/07, gdyż w tym wypadku przestępstwo zostało popełnione po wydaniu pierwszego chronologicznie wyroku (od 20 do 26 stycznia 2007 roku), którym jest orzeczenie Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 19 grudnia 2005 roku sygn. akt II K 649/05. Nie było zatem najmniejszych podstaw do zakwestionowania ustaleń Sądu I instancji odnośnie realnego zbiegu przestępstw.

Orzekając karę łączną pozbawienia wolności za pozostające w zbiegu przestępstwa Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował zasadę absorpcji. Domaganie się przez skazanego pełnej absorpcji, czyli wymierzenia kary w wysokości

najwyższej z kar jednostkowych, nie ma żadnego uzasadnienia. Orzekając karę łączną pozbawienia wolności Sąd meriti mógł ją wymierzyć w granicach od 2 lat do 9 lat i 4 miesięcy. Orzekł karę 6 lat pozbawienia wolności, co jest rozstrzygnięciem wyważonym.

Sąd odwoławczy zgadza się z poglądami judykatury, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 14 marca 2013 roku, II AKa 16/13, LEX nr 1293710). Po stronie skazanego nie zachodzą żadne szczególne względy przemawiające za zastosowaniem zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności. Popełnił on wiele przestępstw, w tym ciągłe przestępstw. Po zapadnięciu pierwszego wyroku ponownie wszedł w konflikt z prawem i to w warunkach z art.64 § 1 kk. Jest to czynnik prognostyczny przemawiający za orzekaniem kary surowszej od wynikającej z zasady absorpcji. W przeważającej części były to przestępstwa przeciwko mieniu, ale również przestępstwo z art.262 § 2 kk w zw. z art.12 kk. Czynów dopuścił się pomiędzy marcem a czerwcem 2005 roku, co świadczy o bliskiej więzi czasowej, ale nie bardzo ścisłej. Prawidłowo również Sąd Rejonowy ocenił opinię o skazanym z zakładu karnego. Nie jest ona dla skazanego korzystna. Ma rację Sąd I instancji, że z opinii wynika zmienna, okresowo naganna postawa skazanego w jednostce penitencjarnej i brak przejawów chęci zresocjalizowania się w podejmowanych aktywnościach na terenie zakładu karnego (k.114v.). Nadto, według sporządzającego opinię, prognoza penitencjarna względem K. C. na obecnym etapie odbywania kary jest niepewna. Twierdzeniu skazanego z apelacji o braku w zakładzie karnym możliwości resocjalizacji przeczy zapis z opinii, że skazany karę odbywa w systemie zwykłym i pomimo motywowania nie jest zainteresowany przystąpieniem do systemu programowego oddziaływania, nie wykazuje żadnej aktywności w procesie własnej resocjalizacji.

Nie znalazł zatem Sąd odwoławczy podstaw do zmiany na korzyść skazanego rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności. To samo dotyczy kary łącznej grzywny. Została ona ukształtowana w takim samym wymiarze jak w poprzednim wyroku łącznym, bliżej dolnej granicy wyznaczonej w zgodzie z art.86 § 1 i 2 kk (granice to od 60 do 160 stawek dziennych grzywny). Wysokość jednej stawki dziennej grzywny została ustalona na ustawowe minimum 10 złotych.

Prawidłowe jest również zaliczenie na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu dotychczas odbytego w sprawie o sygn. III K 240/09 (poprzedni wyrok łączny).

Z tych wszystkich powodów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Na rzecz obrońcy z urzędu zasądził kwotę 147,60 złotych tytułem udziału w postępowaniu odwoławczym. Skazanego pozbawionego wolności zwolnił od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.